

SÈRIE **HAPARANDA**

ESTIU DE LLOPS

HANS ROSENFELDT

Columna

HANS ROSENFELDT
ESTIU DE LLOPS

(Sèrie Haparanda, 1)

Traducció de Cristina Sala i Marta de Bru de Sala

COL·LECCIÓ CLÀSSICA

TÍTOL ORIGINAL: *Vargasommar*

PRIMERA EDICIÓ: MAIG DEL 2021

© HANS ROSENFELDT, 2020

PUBLICAT D'ACORD AMB SALOMONSSON AGENCY

© DE LA TRADUCCIÓ DE L'ALEMANY: CRISTINA SALA I MARTA DE BRU DE SALA, 2021

© EDITORIAL PLANETA, S.A.

© COLUMNNA EDICIONS, LLIBRES I COMUNICACIÓ, S.A.U.

AV. DIAGONAL, 662-664 - 08034 BARCELONA

ISBN: 978-84-664-2787-6

DIPÒSIT LEGAL: B. 5.878-2021

FOTOCOMPOSICIÓ: GRUP62

WWW.COLUMNNAEDICIONS.CAT

Queda rigorosament prohibida sense autorització escrita de l'editor qualsevol forma de reproducció, distribució, comunicació pública o transformació d'aquesta obra, que serà sotmesa a les sancions establertes per la llei. Podeu adreçar-vos a Cedro (Centro Español de Derechos Reprográficos, www.cedro.org) si necessiteu fotocopiar o escanejar algun fragment d'aquesta obra (www.conlicencia.com; 91 702 19 70 / 93 272 04 47). Tots els drets reservats.

El paper utilitzat per imprimir aquest llibre està qualificat com a ecològic i procedeix de boscos gestionats de manera sostenible.

La ciutat es desperta.

Com sempre. Des de sempre.

Tractat de Fredrikshamn, any 1809. Amb una simple firma, Suècia va perdre un terç del seu territori i un quart de la seva població. L'imperi rus es va quedar Finlàndia i, per tant, Tornio, fins aleshores el principal centre comercial de la regió. La nova frontera es va situar al bell mig del riu i, d'un dia per l'altre, Suècia es va quedar sense cap ciutat a la zona. Amb tot, calia tenir-ne una. Tothom hi estava d'acord. On podia ser, però? Les propostes van ser nombroses; les discussions, llargues. Mentre s'intentava arribar a un acord, la vila esperava, pacient. Va passar de ser un poble petit, amb només un grapat de granges, a convertir-se en una ciutat mercat, fins que finalment va ser designada ciutat. L'any 1842, l'any del seu naixement.

Haparanda, batejada així per *Haaparanta*, el mot finès per 'platja del trèmol'.

Es van succeir anys de bonança, anys en què va créixer a un ritme vertiginós. Prosperava quan als altres els anava

malament. Ser una ciutat neutral i fronterera en un món bel·ligerant tenia certs avantatges. En repetides ocasions, va ser l'única porta oberta a Rússia. Un passatge entre l'est i l'oest.

Béns, cartes, mercaderies, persones.

Legal, il·legal, viu, valuós, perillós.

Tot el tràfic i comerç imaginable passava per allà. I així va créixer, va prosperar i va florir.

Avui dia està una mica cansada. Es pren la vida amb més calma. S'encongeix a poc a poc. No viu cap decadència dràstica, però cada any moren i l'abandonen més persones de les que hi neixen i s'hi traslladen a viure.

Coneix els seus habitants. Pren part en la seva vida, ho veu tot, ho sap tot. Té records i expectatives. Els necessita. És una ciutat, només existeix en la mesura que les persones hi volen residir. Com un Déu que deixa d'existir en el moment en què ningú ja no hi creu.

Per això rep amb els braços oberts els nouvinguts i plora per tots aquells que desapareixen. En silenci, pacient, a la vora del corrent etern del riu.

Hi havia suficients llocs per aparcar; la Hannah es va acostar tant com va poder a la botiga d'esports, va baixar del cotxe i va mirar al seu voltant mentre es ficava la camisa dins dels pantalons de l'uniforme. Després de sortir de la comissaria, li havia tornat a venir un fogot i, si bé li havia passat al cap de pocs minuts, la Hannah encara es notava la cara acalorada i sentia com la suor li regalimava esquena avall.

El temps tampoc no hi ajudava gaire.

Era el tretzè dia consecutiu amb sol radiant i temperatures de més de vint graus. Feia una calor inusual pel mes de juny. Potser per això la zona comercial que hi havia al costat de l'E4 estava més tranquil·la que de costum. S'hi aplegaven una dotzena de comerços, un darrere l'altre, que tenien l'esperança que l'atractiu d'IKEA els esquitxés una mica. No es podia dir que aquell dia funcionés gaire, va constatar la Hannah. Es va girar d'esma per mirar el cotxe per última vegada abans de recórrer els pocs metres que la separaven de l'entrada de la botiga d'esports.

A dins s'hi estava més fresc que a fora. Només un grup de clients vagaven dispersos entre els penjadors metàl·lics plens de peces amb descomptes especials. La Hannah va alçar la mà i va saludar la dona que hi havia darrere del taulell. No la coneixia personalment, però sabia qui era: la Tarja Burell, que era casada amb en Harald, el germà petit de la Carin, que treballava a la recepció de la comissaria. La Tarja li va respondre la salutació i va fer un gest amb el cap en direcció a l'interior de la botiga. La Hannah va saber a l'instant per què havia vingut.

Coneixia el jove també de vista. Es deia Jonathan, però tothom li deia Jonte. No en recordava el cognom, la qual cosa volia dir que no era un ocupant habitual de les cel·les d'arrest. La Hannah es va encaminar cap a ell. En Jonte s'acostava amb pas vacil·lant a una parella de trenta i tants anys, que intentava evitar-lo sense donar-li la satisfacció d'haver-los fet marxar. Així, doncs, simplement feien com si el jove no existís.

—Que puc parlar amb vostè un moment?

En Jonte es va girar cap a la Hannah. El rostre blanc com el paper i els moviments espasmòdics suggerien una síndrome d'abstinència greu; les pupil·les dilatades van esborrar qualsevol dubte. Probablement heroïna. O Subutex. L'oferta i, per consegüent, l'abús del fàrmac s'havia incrementat significativament els últims anys.

—Què? —va engegar el jove, i es va xuclar els mocs sorollosament.

—Només m'agradaria parlar un moment amb vostè. Segueixi'm, si us plau.

—No he fet res.

—D'això en podem parlar tranquil·lament. A fora.

La Hannah li va col·locar la mà sobre l'espatlla amb delicadesa, però ell se'n va apartar amb tant d'ímpetu que

de poc perd l'equilibri; el noi va haver de fer una passa enrere per no caure.

—Deixi'm en pau. Només demano una mica de diners. —Va arronsar les espatlles en un gest conciliador—. Demanar almoïna... no és il·legal.

—D'acord, però què fa quan ningú no li dona res?

—Com? A què es refereix?

La Hannah va veure com s'esforçava a mirar-la com si no entengués de què li parlava. Amb tot, tenia la mirada tremolosa. Estava nerviós.

—Els amenaça d'apallissar-los.

—Bé, però... En realitat no...

—No, però no pot anar amenaçant la gent d'aquesta manera. Acompanyi'm.

De nou li va posar la mà a l'espatlla amb delicadesa, però la reacció d'ell va ser la mateixa: un moviment bruscat cap enrere que el va fer trontollar.

—Tregui'm els seus dits grassos de sobre!

—Ara mateix —va replicar la Hannah, i li va deixar l'espatlla—. M'acompanya, doncs?

—Sí, però no em toqui.

La Hannah va fer un pas al costat i li va indicar que anés davant. Amb cames tremoloses, en Jonte es va dirigir a poc a poc a la sortida. Quan van passar pel costat d'una taula plena de bòxers de marca, va estendre la mà i va agafar-ne uns quants paquets, que va intentar amagar maldestrament sota la jaqueta prima que duïa.

—De debò? —va preguntar la Hannah, cansada—. Es pensa que m'he deixat el gos pigall a fora o què?

—Què? —va preguntar en Jonte, amb la mateixa expressió innocent d'abans. Amb un sospir, la Hannah li va prendre els paquets de la mà i els va llançar altra vegada a la taula. Amb un cop bruscat a l'esquena li va fer entendre

que s'havia acabat el bròquil. Ell va semblar entendre el missatge i va arrossegar-se fins a la sortida sense protestar.

Quan van sortir a la llum encegadora del sol, en Jonte es va aturar i es va protegir els ulls amb la mà. Una altra empenta el va conduir fins al cotxe de policia aparcad. Quan ja gairebé hi havien arribat, en Jonte es va aturar de sobte, es va posar la mà a la panxa i va corbar el cos cap endavant. Tot de gotes de suor li perlejaven el front.

—No em trobo bé —va dir.

—Això és per tota la merda que consumeix.

En Jonte no va respondre, però a la Hannah li va semblar veure que assentia amb el cap, gairebé imperceptiblement, abans de caminar ensopegant fins al cotxe.

El va asseure al seient del darrere i de seguida es van posar en camí. La Hannah es va mirar les mans al volant. L'aliança li anava més ajustada que el dia que se l'havia posat per primera vegada al dit anular, i possiblement no tornaria a cabre mai més al vestit de núvia, en cas que mai se'l volgués tornar a posar. Però no tenia els dits grassos. No estava grassa. Durant l'últim any havia posat una mica de panxa. Feia un parell de setmanes, havia trobat per internet una calculadora de l'índex de massa corporal: el seu IMC era de vint-i-set. Va acariciar la idea de dir a l'home del seient del darrere que era ben graciós que el seu IMC fos tan baix com el QI d'ell. Amb tot, amb una llambregada al mirall retrovisor en va tenir prou per entendre que la broma, de tota manera, no li arribaria: el passatger s'havia quedat adormit amb la barbata al pit.

Així, doncs, va continuar conduint en silenci. No van trigar a creuar la ruta europea E4 i arribar a la carretera, sorprenentment buida, que portava al centre de la ciutat. Els clients de la gran botiga de mobles rarament anaven al centre original de la ciutat, que s'obria a l'altra banda de

la ruta europea i que, en certa manera, gairebé era una línia divisòria tan clara com la frontera amb Finlàndia, que es trobava pocs centenars de metres més enllà.

La Hannah va trencar a l'esquerra després de l'edifici vermell de dues plantes que acollia la redacció del diari local *Haparandabladet*, que ja només sortia dues vegades a la setmana. Poc després va arribar a l'edifici allargat de tres plantes de maons ocres que la policia compartia, entre d'altres, amb l'Agència Tributària i l'Agència de la Seguretat Social de Suècia.

Al garatge, va aparcar en una de les dues places disponibles. Va baixar del cotxe, es va corbar sobre el seient del darrere i va sacsejar el seu passatger per despertar-lo. En Jonte va sortir feixugament del cotxe i va encaminar-se amb pas vacil·lant cap a la porta que conduïa a les cel·les d'arrest sense que la Hannah li hagués d'indicar el camí. De sobte es va aturar, es va recolzar amb una mà a la paret i va gemegar. Quan la Hannah hi va arribar, li va veure la mirada buida que li adreçava mentre es girava cap a ella. Sense cap mena d'advertència, un torrent de vòmit li va anar a parar just a sota de la barbeta i immediatament va notar que l'escalfor li travessava la roba i se li escampava per la part del davant de la brusa de l'uniforme. La pudor li va omplir els narius a l'instant.

—Hòstia puta!

Va aconseguir fer un pas al costat a temps per esquivar el següent projectil que va sortir disparat de la boca d'en Jonte i que va anar a parar a terra i li va esquitxar les sabates i la vora dels pantalons.

El jove va respirar fondo, es va incorporar i va fer un somriure d'alleujament. La Hannah va intentar fer petites respiracions per la boca mentre obria la porta de la saleta

on registraven les persones detingudes abans d'entrar en una de les quatre cel·les, que ja tornaven a ser buides.

La dona que havien detingut la setmana anterior per tinença de drogues havia passat a disposició judicial i l'havien traslladat a Luleå. El cap de setmana havien detingut un home que conduïa sota els efectes de les drogues i li havien imposat dues multes: una per una infracció d'aparcament i una altra per portar un vehicle sense permís de conduir. Diumenge al matí havien ajudat uns paramèdics que atenien una dona beguda que s'havia trencat el canell. I també havien trobat un ren atropellat a la cuneta. En aquell moment, però, les cel·les estaven desocupades.

En Morgan Berg s'hi va acostar caminant pel passadís amb un cafè a la mà, però es va aturar i va fer un pas enrere quan va veure el que tenia al davant.

—Agafa-li les dades —va ordenar la Hannah, i va portar en Jonte al banc encastrat a la paret que hi havia al davant del petit taulell de registre. Sense esperar resposta ni objeccions, la Hannah es va girar, va treure la targeta d'accés i va obrir la porta del costat. Un passadís curt, amb una paret plena d'armariets blaus, unes quantes cadieres i tot de canonades i cables al sostre. Malgrat l'aparença, no es tractava de cap túnel secret, sinó del vestidor dels homes, que calia travessar per anar al de les dones.

La Hannah va anar al seu armariet i va començar a despullar-se. No sabia si només era la pudor o si en efecte li havia entrat una mica de vòmit a la boca. Es va esforçar per no sucumbir a les nàusees. Sempre havia estat el seu punt dèbil. Quan els nens eren petits, sempre era en Thomas qui se n'havia de cuidar quan vomitaven. Es va desbotonar la brusa, se la va treure plena de repugnància i la va llançar a terra. Després es va ajupir per treure's les sabates i els mitjons. Quan finalment es va quedar en sosteni-

dors i pantalons, li va sonar el telèfon. Va estar temptada d'ignorar-lo, però va donar una llambregada a la pantalla.

Una trucada d'Uppsala.

La ciutat on en Gabriel estudiava.

No era el seu número, però podia ser el d'un company de classe. Potser havia perdut el mòbil o havia passat alguna cosa. Va contestar la trucada.

—Sí, soc la Hannah.

—Eh, sí, hola, que és la Hannah... Wester? —va preguntar una veu que clarament havia hagut de consultar el seu cognom en algun lloc abans de dir-lo.

—Sí, amb qui parlo?

—Disculpi, em dic Benny Svensén, li truco de l'SVA. —Va fer una pausa breu, com si rumiés si calia explicar-li el significat de les sigles o no. Aparentment, va decidir no fer-ho—. M'agradaria parlar-li d'aquells llops. Vostè és qui se n'encarrega, oi?

Probablement, sí.

Dirigia la investigació d'un cas de presumpte delictes de caça i vulneració del benestar animal sobre uns llops. El dimecres anterior, un excursionista alemany els havia trucat i, alterat, els havia explicat en un anglès més aviat modest que havia trobat un llop mort. Després de parlar-hi una estona sense treure'n l'entrellat, finalment la Hannah havia aconseguit esbrinar-ne la ubicació. Una vegada allà, havia resultat que no només es tractava d'un llop mort, sinó de dos: una lloba i un llobató. Ni l'un ni l'altre no tenien cap ferida externa visible, però semblava improbable que tots dos haguessin mort per causes naturals a només un metre de distància. Així, doncs, havien seguit el protocol i havien enviat els cossos a l'Institut Veterinari Nacional, l'SVA, que ara, segons semblava, havia encarregat a en Benny Svensén que s'hi posés en contacte.

—Probablement —va respondre la Hannah, contemplant una arcada—, si es tracta d'una lloba i un llobatò que van trobar dimecres passat a prop de Kattilasaari.

—Sí, aquests. En aquest moment no en tenim més, de llops.

—Això, però, jo no ho podia saber, oi?

—No, per descomptat, però...

—Deixi-ho córrer. Per què truca? —Es va penedir d'haver acceptat la trucada. L'únic que volia era treure's les últimes peces de roba com més aviat millor i dutxar-se. A més, ja intuïa què li diria. Que els llops havien estat enverinats. Un delicte de caça, però el cas probablement es tancaria de manera immediata quan arribés al fiscal de Luleå. Els llops no freqüentaven gaire aquella zona i, pel que sabia la Hannah, allà tampoc no hi havia llopades permanents. Amb tot, sovint n'arribaven procedents d'altres regions de Suècia, Rússia, Finlàndia o Noruega. Quan les descobrien, però, generalment no trigaven gaire a «desaparèixer».

—La causa de la mort va ser l'enverinament —va sentir que efectivament confirmava l'Svensén, i se'l va imaginar llegint l'informe de l'autòpsia.

—Entesos, ara ja n'estic informada —va respondre, mentre es descordava els pantalons i se'ls abaixava fins als peus—. No és un bon moment, que li faria res enviar-me l'informe? —Era impossible no entendre que l'únic que volia era posar fi a la conversa. Almenys això creia. En Benny Svensén, però, no va semblar copsar-ho.

—Hi ha una altra cosa.

—Què? —va grunyar ella, incapaç de contenir la impaciència. Amb tot, després de sentir el que l'Svensén li havia de dir, per un moment va oblidar que estava mig nua i tacada de vòmit al vestidor.

Ho devia haver entès malament.